

Jørgen Franz Jacobsen: CARL JOHAN VILDI VERÐA SJÓMAÐUR

Nú nærkast vaksnamannalívið hjá Carl Johan. Slapp ikki við skúlaskipi, tí bleiv hann djóralækni

7. partur

Oppe i Ole Jacob Nielsens handel havde Carli en »madkæreste«, som vi besøgte, jeg under de frygteligste trusler mod at sladre. Hos hende kunde man for to øre få for en krone flødekarameller.

Om aftenene var vi ude i Sandegjerde på seiðaberg.

Carli havde i den tid en ansøgning inde for at blive optaget på skoleskibet Viking. Han fortalte alle, at han skulde med Viking. Realskolen mente han, at han var færdig med. Han var gået ud af 4. klasse. Otto var den sommer rejst ned for at studere landvæsen.

Omsider rejste vi til Ejde. Om Carlis utvungne friluftsliv på det store, brede solbeskinnede Ejde har du sikkert hørt meget, og jeg vil ikke repetere. Nu kender du selv Ejde, Kruses skiferklædte handelsgavle, hammeren, hvor drengene legede, vægten under halvtaget, alle søerne bagved og foroven. Dette sted, Ejde, var det, Carli holdt mest af. Han elskede det passioneret og var der meget ofte.

Dette år mødte ham på Ejde hans livs første skuffelse. Han fik telefonisk besked fra sin mor om, at hans ansøgning til Viking var afslået. I 1911 fik han så realeksamen, men blev endnu et år hjemme.

Carli fær byrsu

Sommeren 1911 var vi også en del sammen. I den tid var hans mor i København og vi gik en dag spændte og spejdede efter Tjaldur. Grunden til denne forventning var først og fremmest, at faster [mamma Carl Johan] havde lovet at købe et gevær til Carli.

Carl Johan søkti til fánýtis um at sleppa við skúlaskípinum Viking

Nu, faster kommer, og dagen efter pakkede hun en toløbet jagtbøsse ud. Jeg tror, det har været en af de største dage i Carlis liv, thi en jagtbøsse havde han meget længe ønsket sig. Hidtil havde han skudt med lånte geværer. Han holdt løbene op mod lyset og lod mig se. De var blændende blanke indeni, to stålskinnende tunneller, der ringede sig op mod lyset. Han pudsede og plejede dette gevær med stor omhu, og hans rejseforberedelser var altid ensbetydende med mange tætpakkede, livsfarlige patronkasser.

Lívsleiðin lögð: Skuldi verða djóralækni

Ved den tid var det også, at hans mor og han pludseligt, ja, ved et tilfælde, blev enige om, at han skulde være dyrlæge. Han blev da hjemme den følgende vinter 1911-12 og læste til landbohøjskolens optagelsesprøve. Hans øvrige tid anvendtes til jagten, som

Handilin hjá Kruse á Eiði

han nu frit kunde drive, og til leg med tinsoldater ude i fars butik. Den leg var han endnu ikke vokset fra. Jeg fik her et indblik i hans fantasier verden. Men jeg altid gerne vilde være generalen, eller i hvert fald den, de første det hele an, vilde han kun være personificeret i en underordnet tinsoldatofficer. Han stod på kommandobroen på det lille skib Hajen, mens fars kugler kuglede. Vi havde vor store krigshavn, bygget af klodser, her lå vore skibe. Alle disse skibe lavede Carli. Han byggede også et fortræffeligt hus, hvori der var dette aldeles eventyrlig hyggelige rum, der er karakteristisk for ham, og hvor han og jeg boede i to tinsoldaters gestalter. Dette fantasifulde rum, denne hule, støder man igen og igen på når det gælder Carlis leg. Første gang i papkasseskibene i Smedetrianglen. Senere i onkel Frants' høhus. Der er nogen vist næsten rovdyr-agtigt ved sådanne tilflugtssted.

Når vejret var til det, var han på jagt, og var det, der mest optog ham. Den vinter, den sidste inden afrejsen, vinteren 1911-12, blev han den sande herre over alle egnene vestenfor Thorshavn. Her gik han på sine strabasiose harejagter. Bevæbnet og ude i sneen på disse ofte dumdristige ture, står han måske allermest for min drengefantasi som »den unge hjalte«, Carl XIII, den inkarnerede nordiske drengehelt.

Den følgende sommer rasede en spejdermani, hvori også Carli deltog. Det var også i denne periode, at han gav dig [hann skriver vist til William Heinesen] undervisning i geometri, alt mens hans idiotisk pegede på et bestemt sted på bordet, et kosteligt eksempel på hans charmanke kådhed.

Da sommeren 1912 randt op blev Carli mere og mere sentimental. Det var rejsen der nærmede sig.

Niður at lesa

Det er nærliggende at sammenligne disse Carlis år 1910-12 med vore tilsvarende, tiden før vores fælles start i 1916. Mens vi så forventningsfuldt fremad, var Carli sentimental og bedrøvet. Han besad da den store kærlighed til Færøerne, som vi i 1916 omtrent savnede. Da han i 1912 rejste med Sterling var jeg med til at følge ham ombord. Jeg husker endnu hans duknakkede, forknytte skikkelse, da han stod på dækket, og vi roede i land igen.

Da Carli kom til København gik han straks op til Landbohøjskolens adgangs-

O. J. Nielsens Eftf.

Thorshavn

Tlf. 42.